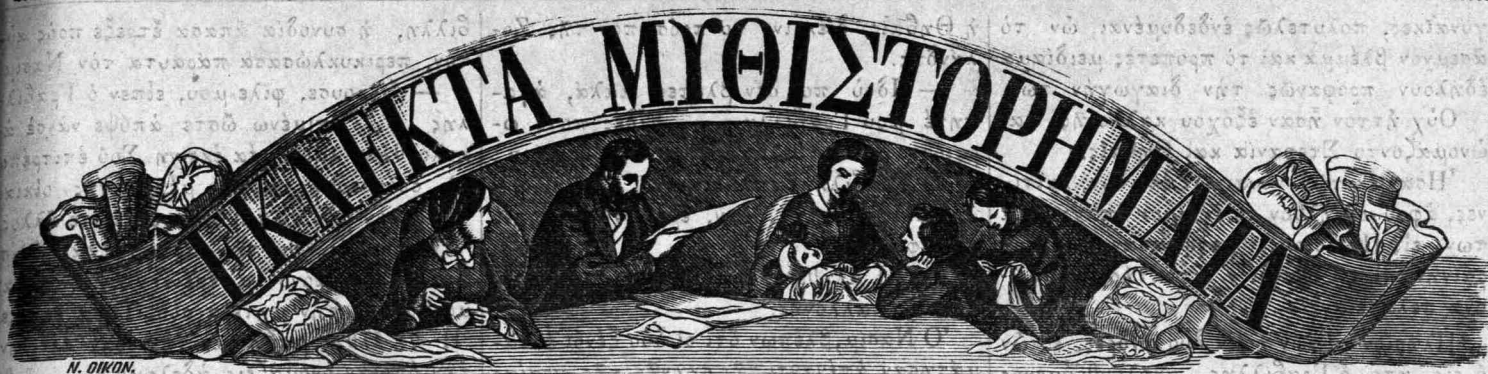

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Δι' συνδρομὰς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμεου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχ.), μυθιστ. Ε. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — ΣΙΩΠΙΑΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΕΙΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΩΡΑΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ὑπὸ F. Caballeró. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δηλ. — ΧΩΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ, ἐκ τῶν τοῦ Ῥώσου Καρμυζίν, (συνέχεια καὶ τέλος).

ΕΠΙΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτία :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἡ Ζολάνδη ἤκουεν ἀπαθῶς τοὺς περιπαθεῖς τοῦ λόγου, καὶ τὰς ἐρωτικὰς αὐτοῦ ἐξομολογήσεις.

Τὸ βλέμμα τῆς οὔτε λύπην ἐξέφραζεν, οὔτε τὴν ἐλαχίστην αἰδῶ, ἀλλ' ἀδιαφόρως παρετήρει τὰ περὶ αὐτὴν.

Ἡ ἐπιμονὸς αὐτῇ καὶ διαρκὲς ἀναισθησίᾳ τῆς παρώρριζε μέχρι μανίας τὸν Νασίμ.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἐπὶ τέλους ἀπηλπίσθη, εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἄγριου καὶ ἀπειλητικῶς, κινῶν δὲ ὀργίλως τὴν κεφαλὴν του,

— Πρέπει νὰ τελειώσωμεν! εἶπεν. Αὐριον τὸ ἐσπέρας θὰ ᾔην ἰδική μου.

Τὴν ἐπαύριον ἀκριβῶς οἱ ἀλήται οὔτοι κατεσκήνου ἐν τῷ δάσει τοῦ Ἀγίου Ἀβερτίνου.

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Νασίμ ἔγεινεν ἄφαντος.

Περὶ τὸ ἐσπέρας ἐνεφανίσθη ὡχρότερος τοῦ συνήθους.

Μόνον ἡ γραῖα Μίρσα, ἥτις ἐγίνωσκε τὸν υἱὸν τῆς, παρετήρησε τὴν ὡχρότητα ταύτην τοῦ προσώπου αὐτοῦ.

— Νασίμ! τῷ εἶπεν.

— Τί θέλεις, μητέρα;

— Τί συμβαίνει; μήπως ἔχεις κανένα σχέδιον εἰς τὸν νουν σου;

— Πιθανόν, μητέρα... ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐμὲ ἐνδιαφέρει. Νὰ μὴ μ' ἐρωτᾷς λοιπόν εἰς τὸ ἐξῆς... οὔτε σύ, οὔτε κανένας ἄλλος!... Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ ἀρχηγός; ἐξηκολούθησε πλήρης ὀργῆς.

Ἡ Μίρσα ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ ἰσχυοῦ στήθους τῆς, ἐκλινε τὴν κεφαλὴν περιλύπως καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ὁ δὲ Νασίμ διηυθύνθη πρὸς τὴν σκηνὴν τῆς Ζολάνδης.

Αἱ δύο αὐτῆς γυναῖκες ἐκάθηντο παρὰ τὴν θύραν τῆς σκηνῆς, ἡ μὲν ἐφαρμοζούσα τὰς χορδὰς παλαιοῦ τινος μανδολίνου, ἡ δὲ ἐπιδιορθοῦσα ἐσθῆτά τινα.

Εἰς ἐπιτακτικὸν τι νεῦμα τοῦ Νασίμ, αἱ δύο γυναῖκες ἀπεμακρύνθησαν.

Ἡ Ζολάνδη ἐκοιμάτο, ἐνδεδυμένη τὴν βοεμικὴν τῆς στολὴν, ἐπὶ τινος ἀχυρίνης στρωμνῆς, ἐφ' ἧς ἦτο ἐρριμέναν ἰνδικὴν τι κλινოსκέπασμα, ὅπερ ἐθεωρεῖτο παρὰ τῆς Μίρσας ὡς τὸ ἱερώτερον καὶ πολυτιμότερον κειμήλιον τῆς ἱματισθήκης τῆς.

Ὁ Νασίμ, κατηρῆς καὶ σιωπῶν, παρετήρησε πρὸς στιγμὴν ἐκείνην, ἥτις μετ' ὀλίγον ἐμελλε νὰ πέτῃ θῦμα τῶν ἰδίων χειρῶν του.

Παραπλευρῶς τῆς νέας, ἐπὶ τινος θρονοῦ ἀνατολικῆς κατασκευῆς, ἐφαίνετο ἀγγεῖον τι.

Τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἦτο πλήρες ὕδατος.

Ὁ Νασίμ, ἰδὼν αὐτὸ συνωφρυνώθη.

— Ἀπόψε δὲν ἔπαιε τὸ ποτόν, ὅπως πάντοτε, ἐψίθυοιτε... Τί πειράζει!

Καὶ ἐμειδίασε παραδοξῶς.

— Αὐριον, προσέθηκε, πιθανόν ν' ἀναλάβῃ τὸ λογικόν τῆς...

Καὶ ἔρριψε βλέμμα ἄγριον περὶ αὐτοῦ, ἵνα βεβαιωθῇ μὴ τις κατεσκόπευεν αὐτόν.

Αἱ σκηναὶ τῶν ὑπηρέτων τοῦ ἦσαν τοποθετημέναι μακρὰν ἐκείνης τῆς Ζολάνδης, ὅπως αὕτη προφυλάσσεται κατὰ παντὸς ἀδιακρίτου βλέμματος.

Ἄλλως τε ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθει καὶ οἱ βοεμοί, ἐξαιρουμένων τῶν περιπόλων τῆς νυκτός, εἶχον παραδοθῇ εἰς βαθύτατον ὕπνον.

Ὁ Νασίμ, ἀφοῦ ἐβεδχιώθη περὶ τούτου, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, οἶονεὶ θέλων ν' ἀποδιώξῃ ὀχληρὸν τινα λογισμόν· εἶτα δὲ μετ' ἀγρίας καὶ αποφασιστικῆς φωνῆς:

— Ἐμπρός!... εἶπε.

Καὶ ἔθεσε τὸν πόδα του ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς σκηνῆς. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθησαν ἐν τῷ δάσει φωναὶ μεμιγμέναι μετὰ γελῶτων, ταῦτοχρόνως δὲ λάμψις λαμπρῶν πολλῶν ἐφώτισε τὰς σκηνὰς καὶ τὰ δένδρα τοῦ δάσους.

Ὁ Νασίμ, ὡπισθοχώρησεν ἔκθαμβος.

— Κατὰ εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔρχονται νὰ ἐμποδίσωσι τὸ ἔργον μου! ἐκραύγαζεν. Ὡ! θὰ τοὺς τιμωρῶ σκληρῶς!...

Καὶ προухώρησε βήματά τινα πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐν ἤκούοντο αἱ φωναί.

Ὁ θόρυβος ἐκεῖνος ἀφύπνισε τὴν Ζολάνδην.

Ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε τῆς σκηνῆς, ὅπως μάθῃ τὴν αἰτίαν.

Παρετήρησε τὸν Νασίμ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπ' αὐτῆς καὶ διηυθύνθη πρὸς αὐτόν.

— Τί συμβαίνει λοιπόν, κύριε; εἶπεν.

Ὁ Νασίμ ἐστράφη καὶ παρετήρησεν αὐτὴν μετὰ βλέμματος κκεντροεχοῦς.

— Ἐσὺ καὶ ἐγώ; ἀπήντησε πλήρης ὀργῆς. Καὶ ἔπειτα τί σὲ μέλλει;... Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ διὰ νὰ σε ὑπερασπίσω εἰς ὅ, τι καὶ ἂν συμβῇ;

Βοεμοὶ τῆς ἔτρεχον ὀρμητικῶς.

— Νασίμ!... Νασίμ!... ἐφώνησε παρατηρήσας τὸν ἀρχηγόν.

— Τί θέλεις; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ἐλάτε!... ἐλάτε γρήγορα! Ἡλθον κατὰ κύριοι καὶ κυρίαι καὶ θέλουν νὰ σας ἰδοῦν.

— Πέτε τοὺς ὅτ' εἶμαι εἰς τὴν πόλιν. Δὲν θέλω νὰ παρουσιασθῶ εἰς αὐτοὺς αὐτὴν τὴν ὥραν.

Ὁ βοεμὸς ἀπεμακρύνθη.

Ὁ Νασίμ ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐγγχειρίδιου του.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ὁ βοεμὸς ἐπανῆλθεν.

— Ἀθλίε, ὀπίσω πάλιν;... ἀνέκραξεν ὁ νέος.

— Ἀρχηγέ, μ' εἶπον ὅτι ψεύδομαι... ὅτι εἰσθε ἐδῶ... ὅτι θὰ σας εὕρωσι... καὶ μάλιστα μ' εἶπον ὅτι θὰ βάλωσι φωτιὰν εἰς τὰς σκηνὰς.

— Καὶ ἂν τὸ ἔκαναν! ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως ὁ Νασίμ. Καλὰ, ἐπανάλαβε, πήγαινε νὰ τοὺς εἰπῇς ὅτι ἔρχομαι.

Ὁ βοεμὸς ἔσπευσε ν' ἀναγγεῖλῃ τοῦτο εἰς τοὺς ξένους.

— Ἐσὺ, Ζολάνδη, εἶπεν ὁ νέος, δὲν πρέπει νὰ φανερωθῇς εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀπίστους... Πήγαινε νὰ καθῇσῃς μετὰ τὴν μητέρα μου καὶ περιμένετε ἕως ὅτου νὰ ἐπιστρέψω... Πήγαινε.

Ἡ Ζολάνδη, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ διηυθύνθη πρὸς τὴν σκηνὴν τῆς Μίρσας, ἐνῷ ὁ Νασίμ μετέβη εἰς προϋπάντησιν τῶν ξένων του.

Ἐντὸς δύο πολυτελεστάτων φορεσιῶν, συρομένων ὑπὸ δύο ἡμιόνων, ἐκάθηντο δύο

γυναίκες, πολυτελῶς ἐνδεδυμένοι, ὧν τὸ ἄσπερνον βλέμμα καὶ τὸ προπετὲς μειδίαμα ἐδήλουν προφανῶς τὴν διαγωγὴν των.

Οὐχ ἦττον ἦσαν ἐξόχου καλλονῆς καὶ ὀνομάζοντο Στεφανία καὶ Θηβαίς.

Ἦσαν ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἵτινες, ἀφοῦ μετῆλθον τὸ ἔντιμον ἐπαγγελμὰ των εἰς Παρίσιους, μετῴκησαν εἰς Τουραίνην ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ν' ἀποκτήσωσι πλείονα πελατεῖαν.

Πλησίον αὐτῶν ἦσαν δύο ἄνδρες, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἦτο ὁ Γραβίλλης, ἀκολουθούμενος ὑπὸ πλήθους ὑπηρετῶν καὶ ἱπποκόμων.

Εἰς τὴν θέαν τῶν βοεμῶν, τοσοῦτον ἀλλοκοτῶς ἐνδεδυμένων, αἱ δύο γυναῖκες ἐξεκαρδίσθησαν γελωσάι.

— Ἀ! πόσον εἶνε ἄσχημοι! ἔλεγεν ἡ Στεφανία.

— Εἶνε ὅμως ὑπερήφανοι!... ἀπήντα ἡ Θηβαίς, κροτοῦσα περιχαρῶς τὰς χεῖρας.

Καὶ οἱ γέλωτες ἐπανελήφθησαν ἡχηρότεροι.

— Γνωρίζεις, Θηβαίς, εἶπεν ὁ Γραβίλλης, ὅτι ὁ Ζιάκ μᾶς περιμένει νὰ δειπνήσωμεν;

— Καὶ τί μ' αὐτό; ἄς περιμένῃ, ἀπήντησε γελωσά ἡ νεαρὰ γυνή. Καὶ ἐπήδησεν ἐλαφρῶς ἐκτὸς τοῦ φορείου ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς Στεφανίας.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου τούτου καὶ τῶν φώτων τῶν λαμπάδων ἐνεφανίσθη ὁ Νασίμ, ὥχρος καὶ τρέμων.

Αἱ δύο γυναῖκες, μόλις ἰδοῦσαι αὐτόν, ἐσταμάτησαν.

— Ὁραῖος ἄνθρωπος! εἶπεν ἡ Στεφανία.

— Πραγματικῶς!... τί ὠραῖοι ὀφθαλμοί!... τί ὠραῖον ἀνάστημα... προσέθηκεν ἡ Θηβαίς.

— Τί μὲ θέλετε σεις, οἱ ὅποιοι ἔρχεσθε εἰς τοιαύτην ὥραν νὰ ταραξέτε τὸν ὕπνον ἐμοῦ καὶ τῶν ὑπηκόων μου; εἶπεν ὁ Νασίμ ἄγερώχως.

— Εἶσαι πολὺ αὐθάδης, ἀπήντησεν ὁ Γραβίλλης... Εἴσθε, φαίνεται, συνεισμένοι νὰ ὁμιλήτε κατ' αὐτόν τὸν τρόπον;

— Τέλος πάντων, ἐπανέλαθεν ὁ Νασίμ, τί ἤλθετε νὰ κάμετε ἐδῶ;

— Νὰ ἰδῶμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὰς σκηνάς, εἶπεν ἡ Θηβαίς μειδιῶσα.

— Καὶ νὰ σας πληρώσωμεν, προσέθηκεν ὁ Γραβίλλης, ρίψας πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ βοεμοῦ μικρόν τι βαλάντιον.

Ὁ νέος ἤρπασεν ἀπληστώως τὸ βαλάντιον.

— Κάμετε γρήγορα λοιπόν, εἶπε ξηρῶς.

Καὶ πάραυτα ἡ συνοδία διηυθύνθη πρὸς τὰς σκηνάς, ἐξετάζουσα καὶ παρατηροῦσα τὰ πάντα.

Ὁ Γραβίλλης καὶ ἡ Θηβαίς, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Νασίμ, ἀπεμακρύνθησαν τῆς μικρᾶς συνοδίας.

Εἶχον φθάσει ἀπέναντι τῆς σκηνῆς τῆς Μίρσκας, ἥτις εἶχεν ἀνεγείρει ὀλίγον τὰ παραπετάσματα τῆς σκηνῆς καὶ παρέτῃρει περιέργως αὐτούς.

— Παναγία μου! τί ἄσχημὴ γραῖα! εἶπεν ὁ Γραβίλλης.

Ἀλλ' ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς τῆς Μίρσκας

ἡ Θηβαίς διέκρινε τὸ πρόσωπον τῆς Ζολάνδης.

— Ἴδου ποῦ δὲν βλέπεις καλὰ, ἀγαπητέ μου Γραβίλλη... Εἶδες ποτε ὠραιότερον καὶ θελκτικώτερον πρόσωπον;

Ὁ Γραβίλλης ἐπλησίασεν.

Μόλις εἶδε τὴν νέαν, ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος.

— Ἡ ἀλήθεια, εἶνε, εἶπεν, ὅτι εἶνε ἐξαισίας καλλονῆς.

Ὁ Νασίμ, βλέπων ὅτι οἱ δύο ξένοι ἐσταμάτησαν ἀπέναντι τῆς σκηνῆς τῆς γραίας μητρὸς του καὶ φοβούμενος μὴ ἰδῶσι τὴν Ζολάνδην, ἐπλησίασε ταχέως αὐτούς.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ σκηνὴ τῆς μητρὸς μου καὶ... τῆς ἀδελφῆς μου, εἶπε, Μὴ σταματάτε, παρακαλῶ ἐδῶ. Μ' ἐννοεῖτε;

Ὁ Γραβίλλης ἐφαίνετο σκεπτόμενος.

— Δὲν δίδεις, πιστεύω, παραστάσεις εἰς διαφόρους οἰκίας, εἶπε μετὰ τινα στιγμήν, ἐννοεῖται, ὅταν σὲ πληρώσουν;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Νασίμ, καθυσχάσας πλέον, καθόσον εἶδε πεσόντα τὰ παραπετάσματα τῆς σκηνῆς.

— Λοιπόν, μοι ἔρχεται μία ἰδέα...

— Τί; εἶπεν ἡ Θηβαίς.

— Νὰ φέρωμεν αὐτοὺς τοὺς βοεμοὺς εἰς τὸ μέγαρον τοῦ φίλου μας. Μετὰ τὸ δεῖπνον θὰ μᾶς εἰποῦν τὴν τύχην μας καὶ θὰ μᾶς διασκεδάσουν με τοὺς χοροὺς των καὶ τ' ἄσματα των.

— Ὡ! θὰ ἦτο ὠραῖον! ἀνέκραξε περιχαρῶς ἡ Θηβαίς. Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω διὰ τὴν ὠραίαν σου αὐτὴν ἰδέαν.

Καὶ ἡ ἄσπερνος αὐτῇ γυνὴ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Γραβίλλης.

— Ἦκουσες λοιπόν; εἶπεν οὗτος ἀποταθείς πρὸς τὸν Νασίμ.

— Μάλιστα, κύριε.

— Τότε ὁδήγησέ με εἰς τὸν ἀρχηγὸν διὰ νὰ συμφωνήσωμεν...

— Εἶμαι ἐγὼ ὁ ἀρχηγός! εἶπεν ὁ νέος ἀνεγείρας ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν.

— Τότε ἐξαίρετα. Λοιπόν θὰ πάρῃς μαζὶ σου τοὺς καλλιτέρους χορευτὰς καὶ χορευτρίας... καὶ πρὸ πάντων τὴν νέαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου εἶδομεν.

Ὁ Νασίμ κατέστη ὥχρος.

— Ὡ! ἀδύνατον, εἶπεν αὐτὴ δὲν θὰ ἔλθῃ!

— Μπᾶ! καὶ διατί;

— Διότι εἶνε ἀδελφὴ μου, σὰς τὸ εἶπον... καὶ δὲν θέλω νὰ ἰδῇ ποτε τὰ αἰσχρὰ καὶ ἄσπερνα καταγῶγιά σας!

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ Γραβίλλης καὶ ἡ Θηβαίς ἐγέλασαν ἀπὸ καρδίας.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ὁ Γραβίλλης, αὐτὸς ὁ βοεμὸς εἶνε πολὺ περιέργος!

Ὁ Νασίμ, κατηφῆς καὶ σιωπῶν παρέτῃρει μετὰ προσοχῆς αὐτόν.

— Σὰς λέγω καὶ πάλιν, κύριε, εἶπε ψυχρῶς ὁ Νασίμ, ὅτι αὐτὴ δὲν θὰ ἔλθῃ!

— Ἀκόμη ἐπιμένεις;... Καλὰ! βλέπω ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρισθῶ ἄλλα μέσα.

Καὶ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του χρυσὴν τινα σύριγγα.

— Πρόσεξε καλὰ! εἶπεν ὁ Νασίμ δειξας αὐτῷ τὸ ἐγχειρίδιόν του.

Εἰς τὸν ἦχον τῆς σύριγγος τοῦ Γρα-

βίλλης, ἡ συνοδία ἅπασα ἔτρεξε πρὸς αὐτόν, περικυκλώσασα πάραυτα τὸν Νασίμ.

— Ἀκουσε, φίλε μου, εἶπεν ὁ Γραβίλλης... Ἐπιμένω ὥστε ἀπόψε νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ καὶ ἡ νέα ἐκείνη. Σοῦ ἐπιτρέπω νὰ συνοδεύσῃ αὐτὴν μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ φίλου μου σὺ καὶ ὅποιος δὴ ποτε ἄλλος.

Ἄν ἀρνηθῇς, θὰ τὴν ἀρπάσω καὶ θὰ σ' ἀφήσω ἐδῶ μόνον μ' ἐκείνην τὴν γραῖαν μάλιστα, τὴν μητέρα σου. Τώρα ἐκλεξε. Ἡ θὰ ἔλθῃς μαζὶ μὲ τὴν νέαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὀνομάζεις ἀδελφὴν σου, ἢ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ σοὺ τὴν ἀρπάσω διὰ τῆς βίας.

Ὁ Νασίμ παρετῃρει αὐτόν μὲ βλέμμα ἄγριον.

Οὐχ ἦττον, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐννοήσας ὅτι πᾶσα ἀντίστασις ἦτο περιττή, ἐπανελάβε τὴν προτέραν γαλήνην του.

— Αὐτὸς ὁ ἄθλιος ἔχει δίκαιον! εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἂν θέλῃ, μοῦ τὴν ἀρπάξει!... Λοιπόν εἶνε καλλίτερον νὰ ἡμαί κ' ἐγὼ πλησίον τῆς.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Γραβίλλης, τί ἀπεφάσισες;

— Θὰ γείνη ὅπως ἐπιθυμεῖτε, κύριε, εἶπεν ὁ Νασίμ. Ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν τιμιότητά σας.

Πάραυτα δὲ ἤρξαντο αἱ προπαρασκευαί τῆς ἀναχωρήσεως καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἡ συνοδία τοῦ Γραβίλλης, αὐξηθεῖσα, ὑπὸ τοῦ Νασίμ, τῆς Ζολάνδης καὶ τινων βοεμῶν καὶ βοεμίδων, διηυθύνθη πρὸς τὸ μέγαρον τοῦ ἀρχοντος Ζιάκ.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Διὰ τοῦ κατωτέρου δημοσιευμένου διηγήματος προσφέρομεν τοῖς ἀναγνώσταις τῶν *Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* κατὰ τὴν καινοφανῆ καὶ πρωτότυπον. Τὸ τε ὄνομα, τὸ ὄψος καὶ τὰ ἔργα τῆς συγγραφῆς εἶνε ἄγνωστα σχεδὸν ἐν Ἑλλάδι, ἀλλ' ἐν Εὐρώπῃ εἶνε γνωστοτάτη ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Fernan Caballero* ἡ Γερμανὶς *Cecilia Bohl de Arzon*, ἥτις νυνεφευθεῖσα Ἰσπανὸν καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ ἀποκατασταθεῖσα, ἐμελέτησε τὴν χώραν ἐκείνην διὰ τῆς παρατηρητικότητος καὶ τοῦ φιλοσοφικοῦ πνεύματος, ὅπερ χαρακτηρίζει τὴν φυλὴν τῆς, ἀπεικόνισεν δ' αὐτὴν πιστῶς ἐν σειρᾷ ἔργων, θερμῶν καὶ ὠραίων ὡς ἡ θετὴ αὐτῆς πατρίς. Ἄν καὶ τὰ ἔργα αὐτῆς ἔγραψεν ἰσπανιστῶς, πραγματευόμενα περὶ τῶν θῶν καὶ εἰρῶν τῆς Ἰσπανίας, ἰδίᾳ δὲ τῆς Ἀνδαλουσίας, μετεφράσθησαν καλὰ ἐν γαλλικῇ καὶ ἐν ἀπάσῃ τῇ Εὐρώπῃ. Μετὰ τὸν γάμον τοῦ δοῦκός τοῦ Μονπασιὲ μετὰ τῆς Ἰνφάντης, προσελήφθη εἰς παιδαγωγὸς τῶν τέκνων αὐτῶν. Ἐκ τοῦ κατωτέρου καταχωριζομένου δραματικωτάτου διηγήματος, ὁ ἀναγνώστης θὰ σχηματίσῃ καθαράν ἰδέαν περὶ τοῦ ἀνθρώπου ὕψους τῆς συγγραφῆς καὶ τῶν λοιπῶν φιλολογικῶν αὐτῆς ἀρετῶν. Ἡ *Fernan Caballero*, ἀπέθανε πρὸ πολλοῦ.

Σ. τ. Δ.

ΣΙΩΠΑΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ὉΡΑΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΥΠΟ

FERNAN CABALLERO

Α'

Κεφαλὴ νεκροῦ μεταξὺ δύο ἀνθοδοχείων.

Παράδοξος τις ἀντίφασις παρετηρεῖτο ἐν τῇ πολυαριθμῷ πόλει Μ... ἐκπλήττουσα μὲν τοὺς ξένους, ἀλλὰ μὴ ἐπισύρουσα πλέον τὴν προσοχὴν τῶν κατοίκων. Αἰτία τῆς ἀνωμαλίας ταύτης ἦτο ἡ θλιβερά ἀντίθεσις τὴν ὁποίαν προὔξεναι οἰκία κλειστή, ῥυπαρά, ἡμελημένη καὶ σκοτει-